

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΠΣΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟ

ΕΛΘΕ, ΠΝΕΥΜΑ ΑΓΙΟ, ΘΕΡΑΠΕΥΣΕ ΚΑΙ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΕ ΜΑΣ

Ο Χριστός μας καλεί να γίνουμε κοινότητες συμφιλίωσης και θεραπείας

Αθήνα, Ελλάδα, 9-16 Μαΐου 2005

PLEN 11 Μαΐου

Όχι για Σχολιασμό

Έγγραφο Αρ. **3**

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Γεννήθηκα σε έναν χριστιανικό τόπο, κόρη και ανειψιά πεντηκοστιανών παστόρων. Μεγάλωσα και σπούδασα με αγάπη και αφοσίωση, ως η νεότερη κόρη, έχοντας δύο μεγαλύτερους αδελφούς. Από τη νηπιακή μου ηλικία διδάχθηκα τη χριστιανική οδό και έμαθα να αγαπώ τον Χριστό. Όταν κατανόησα το θεϊκό σχέδιο της σωτηρίας, με συνεπήρε, και έλαβα το δώρο του Αγίου Πνεύματος που μου φανερώθηκε μέσω του λόγου. Από πολύ μικρή συμμετείχα στις συναντήσεις τις εκκλησίας. Έγινα δασκάλα στο Δομινικανό Σχολείο, αργότερα διευθύντρια, επικεφαλής νεολαίας, καθηγήτρια βιβλικών σπουδών. Μελέτησα και προετοιμάστηκα για το χριστιανικό λειτούργημα, και εργάστηκα – και εργάζομαι – σε ό,τι μπορώ να φανώ χρήσιμη. Έχω 2 νεαρές κόρες 20 και 18 ετών, πιστές στον Θεό και ενεργές μέσα στην εκκλησία. Είμαι χωρισμένη εδώ και 15 χρόνια και νομικά διαζευγμένη εδώ και 12. Ο Θεός υπήρξε καλός μαζί μου, και ποτέ δεν με απογοήτευσε. Με τη βοήθειά Του μπόρεσα να προχωρήσω, να δημιουργήσω το σπιτικό μου, και να το συντηρώ οικονομικά, συναισθηματικά και πνευματικά. Ο Χριστός με απελευθέρωσε όχι μόνο από το προπατορικό αμάρτημα, αλλά και από κάθε δυσκολία συναισθηματική και κάθε καταπίεση στην ζωή μου.

Καθώς μελετούμε το θέμα “Ελθέ, Πνεύμα Άγιο, θεράπευσε και συμφιλίωσε μας”, πιστεύω πως μπορεί να με βοηθήσει να διηγηθώ την σχετική προσωπική μου μαρτυρία.

“Σε ηλικία τριάντα ενός ετών παντρεύτηκα με έναν άνδρα της ίδιας ηλικίας, μετά από αρραβώνα ενός έτους και δύο μηνών. Εγώ είχα εντοπίσει κάποια προβλήματα στον χαρακτήρα του, αλλά πίστευα πως η αγάπη μου, η κατανόηση και η όποια ικανότητα επίλυσης των προβλημάτων θα αποτελούσαν μια λύση για τη ζωή του. Δικαιολογούσα τη συμπεριφορά του λόγω του οικογενειακού του περιγύρου, και ήμουν πεπεισμένη ότι τα πάντα θα άλλαζαν όταν θα παντρευόμασταν, γιατί οπωσδήποτε ήταν καλός άνθρωπος, ευγενικός, και με αγαπούσε πολύ. Σύντομα μετά τον γάμο μας συνειδητοποίησα ότι δεν επρόκειτο να ζήσω ευτυχισμένη σε αυτήν την συμβίωση, εγώ όμως ήμουν συναισθηματικά ακέραιη και πίστευα ότι θα μπορούσα να χειρισθώ την κατάσταση.

Το βέβαιο είναι ότι όσο περνούσε ο καιρός, τόσο πιο δύσκολο γινόταν. Οι καβγάδες ήταν καθημερινό. Με τρόμαζαν οι βίαιες αλλαγές του: γρήγορα έγινα το χειρότερο σκουπίδι, και συχνά ζητούσα συγγνώμη κλαίγοντας και έλεγα ότι δεν υπήρχε άλλη γυναίκα σαν εμένα. Περνούσε από τις επιθετικές συμπεριφορές στις επιδείξεις τρυφερότητας με τόση ευκολία που ο νους και τα συναισθήματά μου δεν προλάβαιναν να συνηθίσουν. Κατηγορούσα τον εαυτό μου για οτιδήποτε συνέβαινε στο σπίτι, με τις κόρες μου, με εκείνον. Πίστευα ότι έφταιγα εγώ γιατί δεν είχα την ικανότητα να λύσω το πρόβλημα,

και πολλές φορές δεν πήγαινε στη δουλειά του γιατί έλεγε πως τα προβλήματα του έφερναν άγχος. Ανέλαβα εγώ όλη την οικονομική, συναισθηματική και πνευματική φροντίδα στο σπίτι, άλλα όλη αυτή η κατάσταση με κούραζε σωματικά και ψυχικά. Στην αρχή προσπαθούσα να κρατήσω το πρόβλημα κρυφό, αλλά έπειτα κατάλαβα ότι χρειαζόμασταν βοήθεια. Απευθύνθηκα λοιπόν στην εκκλησία μου, και τόσο ο πάστορας όσο και οι επικεφαλής προσπάθησαν να μας βοηθήσουν με συμβουλές και υποστήριξη ώστε να βελτιωθεί η κατάσταση.

Καθώς η κατάσταση ήταν δύσκολη, ο πάστορας μας σύστησε σε έναν ειδικό σύμβουλο γάμου. Στην αρχή ο σύζυγός μου δεν δέχθηκε, γιατί θεωρούσε ότι κανείς έξω από το σπίτι μας δεν έπρεπε να ανακατεύεται στα εσωτερικά μας προβλήματα, και έτσι μετά την παρότρυνση του συμβούλου άρχισα να πηγαίνω μόνη μου, ώσπου μετά από την επιμονή μου δέχθηκε να με συνοδεύσει. Μετά από αρκετές συναντήσεις, ο σύμβουλος θεώρησε πως ήταν απαραίτητη μια ψυχολογική θεραπεία, λόγω της συναισθηματικής αστάθειας του συζύγου μου, κάτι το οποίο εκείνος αρνήθηκε κατηγορηματικά, και αφού υποσχέθηκε ότι θα αλλάξει και ζήτησε συγγνώμη συνεχίσαμε για λίγο ακόμη καιρό, αλλά σύντομα επιστρέψαμε στα ίδια, και εγώ δεν κατάφερα να αντιστρέψω την κατάσταση. Η ψυχολογική κούραση παραλίγο να με κάνει να χάσω τους προσωπικούς μου στόχους και η ζωή μου δεν είχε πλέον κανένα νόημα. Έκλαιγα περισσότερο από ό,τι μπορούσα να φαντασθώ, είχα μετατραπεί σε ένα αυτόματο, και άρχιζα να καταλαβαίνω γιατί κάποια άτομα οδηγούνταν στην αυτοκτονία.

Κατηγορούσα τον Θεό για αυτό που μου συνέβαινε, θεωρώντας πως ήταν άδικο, γιατί εγώ είχα ζήσει μια ζωή ακεραιότητας και λατρείας του Θεού, όμως το Άγιο Πνεύμα μου υπενθύμισε παλαιότερες καταστάσεις, και μου φαινόταν πως άκουγα μέσα μου τη γλυκιά του φωνή να μου λέει: “Κόρη μου, εγώ σε καθοδηγούσα πάντα, αλλά οι αποφάσεις ήταν δικές σου”. Όταν αναγνώρισα το λάθος μου, ζήτησα συγχώρεση από τον Θεό, πήρα δύναμη από εκεί που δεν είχα, και αποφάσισα να κάνω κάτι για να ξαναφτιάξω τη ζωή μου. Κατ’ αρχάς μίλησα με τον πάστορά μου για να λάβω συμβουλές σύμφωνες με το θέλημα του Θεού. Θυμάμαι τι του είπα: “Σπαταλώ τη ζωή μου και δεν μπορώ να φτάσω σε μια λύση γι’ αυτό το πρόβλημα. Εγώ ήθελα να χωρίσω, αλλά αν ο Θεός δεν εγκρίνει την απόφασή μου, θα σφίξω τα δόντια και θα συνεχίσω με αυτήν την σχέση, ακόμη και αν μου κοστίζει τη ζωή μου, γιατί δεν θα ήθελα να κάνω κάτι που θα δυσαρεστούσε τον Θεό”. Ακόμη ηχούν μέσα μου τα λόγια του πάστορά μου, που ήταν πολύ ξεκάθαρα για μένα· μου είπε: “Αυτός δεν είναι ο Θεός τον οποίον εμείς κηρύσσουμε. Εμείς πιστεύουμε σε έναν Θεό ελεήμονα και συμπνευτικό. Συμπόνια σημαίνει δεύτερη ευκαιρία, ο Θεός θέλει το καλό σου και την προσωπική σου ολοκλήρωση, και γι’ αυτό δεν θα σε υποχρέωνε να διατηρήσεις μια σχέση η οποία σε καταστρέφει. Αν εσύ τώρα έχεις ψυχή μάρτυρα και θέλεις να συνεχίσεις, η απόφαση είναι δική σου και όχι του Θεού, αλλά λογικά θα πρέπει να σκεφθείς τις συνέπειες του χωρισμού”.

Δεν μπορούσα να τον κάνω να αλλάξει. Δεν μπορούσα να σώσω τον γάμο μου, αλλά μπορούσα να αναστρέψω την προσωπική μου κατάσταση, και έτσι αποφάσισα να χωρίσω. Οι κόρες μου ήταν δύο και τεσσάρων ετών, εγώ ήμουν άρρωστη σωματικά και συναισθηματικά, και πνευματικά καταρρακωμένη. Οι γιατροί φρόντισαν την κατάσταση της υγείας μου. Η υποστήριξη από την οικογένειά μου, από δύο φίλους μου, καθώς και από την εκκλησιαστική κοινότητα, αποκατέστησαν το συναισθηματικό μέρος, και με βοήθησαν να δυναμώσω πνευματικά για να μπορέσω να προσφέρω τις υπηρεσίες μου στον Θεό, την οικογένεια μου, την κοινωνία, την Εκκλησία.

Εκείνη την εποχή παραιτήθηκα από τις διακονικές μου υπηρεσίες, γιατί τώρα ήμουν μια γυναίκα χωρισμένη, και δεν ήθελα να σκανδαλίσω τα μέλη της εκκλησίας, αλλά οι επικεφαλής της κοινότητας δεν δέχθηκαν την παραίτησή μου. Το σκεπτικό τους ήταν: “Είναι σαν να σε είχε χτυπήσει ένα φορτηγό· είσαι τραυματισμένη αλλά ζωντανή, και η δική μας αποστολή δεν είναι να σε αποτελειώσουμε, αλλά να αναζητήσουμε τα απαραίτητα μέσα για τη θεραπεία και την αποκατάστασή σου”.

Ο σύζυγός μου σταμάτησε να εκκλησιάζεται στην εκκλησία μας γιατί θεωρούσε ότι θα έπρεπε να με είχαν υποχρεώσει να μην χαλάσω τον γάμο μου και εμένα με αντιμετώπιζε ως μοιχή, επειδή είχα αποφασίσει να χωρίσω. Ο πάστοράς μας τον συμβούλεψε να τεθεί υπό την προστασία ενός άλλου πάστορα και άλλης εκκλησίας για να αποκατασταθεί. Ένας φίλος του πάστορα ανέλαβε την επίβλεψη του και του αφιέρωσε πολύ χρόνο και ενέργεια, όμως κάθε φορά που φαινόταν ότι είχε συνέλθει ξαναγυρνούσε στα ίδια, διαφωνούσε με τους επικεφαλής και σταματούσε να βοηθά στην εκκλησία, ή πήγαινε σε άλλη εκκλησία.

Οι μέρες που ακολούθησαν δεν ήταν εύκολες, οι μικρές μου κόρες ζούσαν μαζί μου στο σπίτι των γονιών μου, και περνούσαν τα Σαββατοκύριακα με τον πατέρα τους. Αναγκάστηκα να αναλάβω όλα τα έξοδα για την συντήρησή τους, γιατί ο πατέρας τους ποτέ ως σήμερα δεν συνεισέφερε στα έξοδα, και σαν να μην έφτανε αυτό, επέμενε να τους λέει ότι η εκκλησία, ο πατέρας μου (τον οποίον τα κορίτσια λάτρευαν) και εγώ είχαμε άδικο, και αυτό προκαλούσε διαρκώς προβλήματα. Ένα ακόμη δυνατό χτύπημα ήταν όταν αντιλήφθηκα ότι είχε πρόβλημα με το αλκοόλ. Αγνοώντας αρχικά αυτήν την κατάσταση, εγώ άφηνα τα κορίτσια υπό την προστασία του κάθε Σαββατοκύριακο, μια μέρα όμως άρχισε να πίνει μπροστά τους, κάτι το οποίο επηρέασε ακόμη περισσότερο την σχέση του τόσο με εμένα, όσο και με τα κορίτσια, που ένιωθαν τρομαγμένα και μπερδεμένα.

Εμείς, ωστόσο, δεν τον απορρίψαμε, προσπαθήσαμε να τον κάνουμε να καταλάβει ότι θα έπρεπε να συμβάλει ώστε να αποκαταστήσει την αξιοπρέπειά του, αλλά ότι η απόφαση ήταν δική του. Εγώ από την πλευρά μου χρησιμοποίησα κάθε μέσο το οποίο παρείχε η εκκλησία (πνευματική καθοδήγηση, ομάδες ψυχικής υγείας, εργαστήρια και καταφύγια συμφιλίωσης) για να αποκαταστήσω και να θεραπεύσω όχι μόνο την κατάστασή μου αλλά και τις πληγές των παιδιών μου.

Από την άλλη, εγώ είχα αναρρώσει σωματικά, αλλά είχα ένα βάρος τεράστιο, γιατί είχα συμβουλευτεί πολλούς νέους και αισθανόμουν ότι δεν αποτελούσα καλό παράδειγμα, καθώς είχα χαλάσει τον γάμο μου, ώσπου, σε μια συνάντηση την οποία αποκαλούσαμε “Από καρδίας ανοιχτής”, όπου μπορούσαμε να εκφράζουμε τα συναισθήματά μας και να λαμβάνουμε θετική παρότρυνση από την ομάδα, που μας βοηθούσε να νιώσουμε καλύτερα, έλαβα λόγια θεραπευτικά, ιδιαίτερα από 2 νέους, ο ένας εκ των οποίων μου είπε: “Όταν συγχωρέσεις τον εαυτό σου, θα είμαστε όλοι πολύ πιο ευτυχισμένοι”. Και ένας άλλος νέος μου είπε: “Εγώ σε ξέρω όλη μου τη ζωή και θυμάμαι κάθε βιβλίο που μου χάρισες και κάθε συμβουλή που μου έχεις δώσει· πάντα σε θαύμαζα και αυτό δεν έχει αλλάξει, θέλω να γίνω σαν εσένα”. Έπειτα κάποιες μητέρες μου ζήτησαν να εξακολουθήσω να συμβουλευώ τις κόρες τους. Πιστεύω πως εκείνη την ημέρα ο Θεός χρησιμοποίησε τα άτομα της κοινότητας για να με θεραπεύσει και να μου πει ότι είχα ακόμη πολλά να προσφέρω.

Αργότερα, και με την υποστήριξη των ανθρώπων της εκκλησίας, μπόρεσα να πάρω ένα δάνειο για να αγοράσω ένα διαμέρισμα στο οποίο ζω μέχρι σήμερα με τις 2 κόρες μου. Σήμερα μπορώ να πω ότι οι εσωτερικές μου πληγές έχουν φρονισθεί και θεραπευθεί χάρη σε μια κοινότητα η οποία ήξερε πώς να με βοηθήσει και να με συνοδεύσει στη διαδικασία, και με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, γι’ αυτό και μπόρεσα να σας καταθέσω τη μαρτυρία μου χωρίς να αισθανθώ πόνο, έχοντας παράλληλα την πρόθεση να φανώ χρήσιμη για να συμβουλευώ άλλους ανθρώπους που αντιμετωπίζουν προβλήματα. Συμφιλιώθηκα με τον εαυτό μου και με την κατάσταση του πρώην συζύγου μου, στον οποίο δεν κρατάω καμία κακία και ελπίζω να βελτιωθεί και να αποκατασταθεί.

Οι κόρες μου έμαθαν να σέβονται και να βοηθούν τον πατέρα τους, παρότι δεν συμερίζονται τις απόψεις του, ούτε τον τρόπο ζωής του, και σήμερα, νέες γυναίκες πια, και μεγαλωμένες σε μια κοινότητα θεραπευτική, συγχωρούν πολλά πράγματα στον πατέρα τους, για να αποφύγουν την ρήξη της σχέσης τους και τον βοηθήσουν αν είναι δυνατόν να αλλάξει. Και οι δύο εργάζονται, σπουδάζουν στο Πανεπιστήμιο, αγαπούν τον Θεό με όλη τους την καρδιά και συμμετέχουν ενεργά στις δραστηριότητες της εκκλησίας.

Εγώ εργάζομαι τώρα ως οργανωτική γραμματέας για την εκκλησία μου και για οργανισμούς όπως η “Σταυροφορία σε Κάθε Σπίτι” και η “Διεθνής Βιβλική Κοινότητα”. Γενικά εργάζομαι στις οργανώσεις της εκκλησίας. Η θέση μου κοντά στον πάστορα, ως μέλος της ομάδας του, μου επιτρέπει να συνεισφέρω την άποψή μου ως γυναίκα στις οργανώσεις της εκκλησίας.

Τώρα αντιλαμβάνομαι τη σπουδαιότητα μιας θεραπευτικής κοινότητας, καταλαβαίνω όμως επίσης ότι η απόφαση είναι προσωπική, δεν υπάρχει καμία μαγική διαδικασία, παρά πρόκειται για μια διαδικασία που αρχίζει όταν εμείς θέλουμε και αποφασίζουμε να προχωράμε κάθε μέρα υπακούοντας και υπηρετώντας τον Θεό, τους εκκλησιαστικούς μας ηγέτες και την κοινότητα η οποία αποτελεί το καταφύγιό μας. Είμαι πεπεισμένη, και βεβαιώνω ότι: πρέπει να αναλάβουμε την υποχρέωση να μετατρέψουμε το αρνητικό σε θετικό, με την εξουσία και τη δύναμη που μας παρέχει το Πνεύμα του Θεού. Θα με ικανοποιούσε ιδιαίτερα αν μπορούσαν πολλοί να πουν μαζί μου:

“Σ’ ευχαριστώ, Πνεύμα Άγιο, που μου πρόσφερες τη θεραπεία και τη συμφιλίωση με τον εαυτό μου, με την κοινωνία που με περιβάλλει, και ιδιαίτερα με όσους κάποια στιγμή μου προκάλεσαν πόνο”.